

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J.S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 października 2025 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 13 sierpnia 2025 r., sygn. akt I KO 74/25,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Skazany J.S. złożył sporządzony i podpisany przez siebie wniosek o wznowienie postępowania w jego sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 260/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 21 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 124/19.

Zarządzeniem z dnia 18 czerwca 2025 r., I KO 74/25, Sędzia Sądu Najwyższego wezwał skazanego do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego z

wyboru w terminie 7 dni, pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny. W zarządzeniu nadmieniono, że w uprzednim postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania o sygn. I KO 122/24, obejmującym te same okoliczności, na który obecnie powołuje się skazany, wyznaczono mu obrońcę z urzędu oraz że Sąd Najwyższy nie ma obowiązku ponownego wyznaczania adwokata z urzędu w celu wymuszenia złożenia wniosku o wznowienie postępowania. W wyznaczonym terminie skazany nie postąpił w sposób, o którym mowa w zarządzeniu, natomiast nadesłał kolejne pismo, zakończone konkluzją cyt. „Wnoszę o nadanie biegu wnioskowi o wznowienie z 27.05.2025 i wyznaczenie obrońcy”.

Sędzia Sądu Najwyższego zarządzeniem z dnia 13 sierpnia 2025 r., I KO 74/25, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia tego wniosku, wskazując, że w sytuacji, gdy skazany J.S. nie uzupełnił wymaganego braku formalnego w terminie, jego osobisty wniosek o wznowienie postępowania należało uznać za bezskuteczny. Dodatkowo nadmienił, że w sprawie I KO 122/24 wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu złożył wniosek o wznowienie postępowania, jako jedyną podstawę wskazując uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jednak Sąd Najwyższy, uznając pismo obrońcy za sygnalizację podstawy do wznowienia postępowania z urzędu, stwierdził, że podstawa taka w postaci nienależytej obsady orzekającego w sprawie J.S. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu nie zachodzi.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany, wnioskując o wznowienie postępowania, wyznaczenie mu adwokata z urzędu oraz „zauważenie (i właściwe postąpienie) że wniosek z 27.05.2025 jest wnioskiem nowym, podnoszącym nowe argumenty będące przesłankami wznowienia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy, bowiem jest zgodne z prawem, w szczególności ma oparcie w powołanych w jego treści przepisach; prawidłowości zastosowania tych przepisów skazany zresztą nie podważał. Wychodząc z założenia, że sporządzenie wniosku o wznowienie postępowania wymaga ponadprzeciętnej znajomości prawa i by przeciwdziałać zbędnemu w tym

przedmiocie procedowaniu, ustawodawca przyjął, że wniosek taki powinien być sporządzony przez podmiot fachowy i dał temu wyraz w treści art. 545 § 2 k.p.k. Trafnie zatem uznano, że osobisty wniosek J.S. jest dotknięty brakiem formalnym i wezwano skazanego do jego usunięcia w określonym terminie, zarazem pouczając go, że w przeciwnym razie wniosek zostanie uznany za bezskuteczny. Nieuzupełnienie w terminie braku wniosku spowodowało, że zaistniała okoliczność, o której mowa w art. 120 § 2 k.p.k. (bezskuteczność wniosku), co musiało skutkować odmową przyjęcia wniosku w oparciu o nakazujący takie postąpienie przepis art. 530 § 2 k.p.k., zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k. mającym odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym.

Należy zaznaczyć, że niniejsze postępowanie zażaleniowe mogło dotyczyć wyłącznie kwestii, czy decyzja o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania była zgodna z prawem. Natomiast nie było rzeczą Sądu Najwyższego rozpoznającego zażalenie badanie prawidłowości zarządzenia z dnia 18 czerwca 2025 r., I KO 74/25, w którym wyrażono pogląd, iż w kolejnym wystąpieniu skazany nie podał nowych okoliczności w porównaniu do przedstawionych w piśmie, które zainicjowało sprawę I KO 122/24. Jeżeli natomiast skazany argumentuje, że cyt. „nie ponoszę winy za czynności (czy ich brak) adwokata, który nie podniósł innego zarzutu poza art. 439 § 1 pkt 2”, to można nadmienić, iż nie jest wykluczone złożenie przez niego kolejnego pisma, w którym w sposób klarowny wykaże, że zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania pominięte we wniosku poprzednio wyznaczonego obrońcy z urzędu, wobec czego wyznaczenie mu nowego obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku jest zasadne.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[WB]

[r.g.]

